

Недѣля Динкова, задъхана едва-едва си поема дъхъ.

— (Приближава го). Ни дума — инъкъ!..

— По-ниско! (Иска да ѝ каже, че Симо е тукъ и може да чуе, но се забърква).

Недѣля Дикова. (Слисана, не чува нищо).
Азъ те моля! Ни дума... Че щомъ Сима разбере — азъ...

— Ама азъ... азъ...

— Да разбере, че детето е отъ тебе... Тогазъ!..

— (Сепнатъ). По тихо!

— Казвамъ ти ни дума: Сима ще ме убие...

XIV.

Влиза Симо Динковъ.

Симо. Нѣма да те убия.

Недѣля. (Изненадана). Той! (Припада).

Симо. Тѣй ли? Я повтори, повтори развратнице, че детето е...

Недѣля. (Хълцва въ безсъзнание).

Симо, (Къмъ Калча) Такъвъ ли си билъ!.. и ужъ, приятелъ, ужъ...

Калчо. Да, правъ си. Правъ си да се възмущавашъ... Азъ извършихъ съ жена ти това, което ти направи на горнѣкрайката.

Симо. (Сѣда отъ слабостъ).

Чорапа се разплита!

Калчо. Азъ умирамъ — и трѣбва всичко да кажа... Ако всички хора иматъ минало като нашето — горко на свѣта!

Мълчание.